

[Justitsministeren.]

de gældende retningslinier for meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse her i landet efter indførelse af gæstearbejderstoppet ikke havde større mulighed for at opnå en sådan tilladelse. Sigøjnerne har da valgt at indgive ansøgning til justitsministeriet, og jeg har derefter anmodet rigspolitichefen om en udtalelse. Rigspolitichefen behandler for tiden ansøgningerne med henblik på at søge hver enkelt ansøgers forhold nærmere oplyst. Resultatet af disse undersøgelser foreligger endnu ikke.

Af *Lis Møller* til socialministeren (12. juli 1972):

„Vil ministeren tage skridt til at undersøge Mødrehjælpens fremgangsmåde i adoptionssager samt undersøge, om de kriterier, Mødrehjælpen opstiller for, hvilke familier der kan godkendes som adoptanter, er rimelige?“

Begrundelse.

Jeg spurgte i 1971 den daværende socialminister, om hun mente det rimeligt, at Mødrehjælpen sendte adoptantansøgere fra den ene psykiater til den anden og fra den ene psykolog til den anden igennem et år. Jeg fik faktisk ikke noget svar. Nu har jeg igennem det sidste år fået en del nye eksempler på efter min mening mærkelige sagsbehandlinger, derfor mit spørgsmål til ministeren.

Et ægtepar: han læge, hun lægesekretær, familien består derudover af to døtre, har været igennem 7 måneders undersøgelser i Mødrehjælpen, efter at de havde søgt om tilladelse til at adoptere et koreansk barn. Den 6. december 1971 var ægteparret til en „orienterende“ samtale i Mødrehjælpen. Den 11. januar 1972 var ægteparret til samtale med Mødrehjælpens socialrådgiver hver for sig. Der aftales husbesøg til den 24. januar 1972, hvilket imidlertid blev udsat af socialrådgiveren til den 7. februar 1972. Ved husbesøgets afslutning lovedes besked i løbet af en måned. På gentagne telefoniske henvendelser i marts og april oplystes endeligt, at sagen siden den 1. marts 1972 havde beroet hos en læge. Den 24. april 1972 — 2½ måned efter husbesøget — meddelte socialrådgiveren, at sagen ikke kunne afgøres uden en børnepsykiatrisk undersøgelse. Den 10. maj

1972 var alle fire til samtale og undersøgelse hos børnepsykiateren. Den 31. maj 1972 meddelte socialrådgiveren, at ægteparrets egnethed som adoptivforældre kun ville kunne afgøres efter en psykologisk undersøgelse. I midten af juni måned 1972 var ægteparret til undersøgelse hos psykologen, hver for sig. De blev præsenteret for en lille håndkuffert fyldt med forskellige effekter, f. eks. plasticæble, legetøj, hammer, søm, cigaret, tændstikker, piberensere osv. osv. De blev bedt om f. eks. at tage hammeren og de ting, der hørte sammen med den. Dette tog en rum tid. Derefter gik psykologen over til Rorschach-prøven. Det er de såkaldte „blækklatkort“. Næste punkt var en prøve med byggeklodser. En anden prøve gik ud på, at forsøgspersonen skulle kunne se, hvad der manglede på 10 små tegninger. Derefter fulgte den eneste af prøverne, som forsøgspersonen mente kunne give indtryk af personen, det var associationsprøven. Der sluttedes af med undersøgelse af skolekundskaberne: „Hvor mange uger har et år?“, „I hvilken retning rejser man, hvis man fra København skal til Esbjerg?“, „Hvornår bliver det nat?“, „Hvorfor skal man have love?“, „Hvem har skrevet Hamlet?“, „Hvad er Vatikanet?“ osv. osv.

Det forekommer mig urimeligt med en sådan standardtest, som benyttes til snart sagt alt, og et barn kan ikke have glæde af, at dets far eller mor har læst Homer, hvis de ikke ejer evnen til at få barnet til at føle sig ønsket og elsket.

Den ældste af familiens piger, 11 år, blev af børnepsykiateren spurgt: En lille fugleunge falder ud af reden og ned på jorden. Hvad ville du gøre, hvis du var den lille fugleunge?

Pigen: Jeg ville prøve at komme op til forældrene igen.

Psykiateren: Hvem af dem?

Pigen: Det kunne da være lige meget, når jeg bare kom op til dem.

Psykiateren: Ja men hvem kan du bedst lide, din far eller mor?

Pigen: Jeg kan lide dem begge to, man kan da ikke lide den ene mere end den anden.

Psykiateren: Hvad ville du gøre, hvis du var usynlig?

Pigen: Det ved jeg ikke, det har jeg ikke prøvet.